

да уловишъ жива мечката, азъ не само че ще ти простя наказанието, но ти давамъ честна дума, че ще ти дамъ дъщеря си да ти стане жена, а самия ти ще бждешъ царски наслѣдникъ. . . Върви! . . .

Царьтъ си мислѣлъ, че мечката веднага ще разкъса Цибуля.

Горкиятъ слуга съ сълзи на очи напустналъ

града и се отправилъ къмъ близкитѣ горски пущинаци. Върви той посрѣдъ вѣковнитѣ лѣсове и слуша тамъ на близо рѣвътъ на страшния звѣрь. Вие Топтиганъ жалостно, сѣкашъ плаче, сѣкашъ и той сподѣля скърбитѣ на бѣдния царски слуга.

Що значи това? пита се Цибуль и се отправя къмъ мѣстото, отъ гдѣто иде рѣвътъ. Но що да види? — Топтиганъ плаче и си трие съ единия си кракъ сълзитѣ. . . .

Цибуль се доближилъ до мечката, а тя си подала другата лапа, която била пронизана отъ единъ голѣмъ трънъ. . . .

Хваналъ Цибуль трънътъ и съ голѣма сила дръпналъ. Той извадилъ този грозенъ шишъ изъ тѣлото на мечката, даже въ дърпането се търколилъ по гърба си, — но послѣ веднага пакъ станалъ.

Топтиганъ се радвалъ, за гдѣто се избавилъ